

forøgede i endnu højere Grad, Udgifterne til den daglige Drift, til Gager, Forfatterhonorar, til Brand- og Politivagt og til Sikkerhedsforanstaltninger, som Brandvæsenet har krævet. Det har skadet Teatrene, at Danmark er gaaet ind under Berner-Konventionen, og der er i de senere Aar oprettet her i København tre nye Privatteatre, talrige Varietéer, for slet ikke at tale om den Græshoppesværm af Biografteatre, som nu oversvømmer Byerne. Jeg fejler neppe meget, naar jeg angiver de københavnske Teatres Spilleindtægter til følgende: Dagmar-teatret 500,000 Kr., Folketeatret, Casino og Det ny Teater omkring 400,000 Kr., Nørrebros Teater omkring 150,000 Kr. og Frederiksberg og Sønderbro Teater omtrent 100,000 Kr. Det er jo nettes Tal. Men hvor stor er Direktørernes Fortjeneste? Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Linier af de Herrers Henvendelse til Regering og Rigsdag: „Tager man samtlige københavnske Teatres Indtægter og Udgifter i de sidste 10 Aar, vil det vise sig, at det aarlige Gennemsnitsoverskud i det højeste vil beløbe sig til et Par Procent. Og tager man Teatrene enkeltvis, kan det godtgøres, at ikke et eneste Teater i de 10 Aar gennemsnitlig har naaet over 8 Procent af Bruttoindtægten i Overskud, nogle have givet nogle faa Procent, Resten slet intet Overskud eller endda betydeligt Underskud.”

Altsaa det staaer fast, at af Teatrenes Overskud kunne de famøse 15 pCt. ikke udredes. Men, ville de Herrer sige, som holde paa Skatten, det er jo heller ikke Meningen, Meningen er naturligvis, at de 15 pCt. skulle indvindes derved, at Teatrene sætte Gager og Honorarer ned og samtidig sætte Billetpriserne op. Ud fra mit Kendskab til københavnsk Teaterdrift føler jeg mig forvisset om, at Skuespillernes Gager ikke nævneværdigt kunne sættes ned. Der er ved hvert Teater 1, højt regnet 2 eller 3, hvis Indtægter ere større end Middelstandsindtægter her i København. Paa disse enkelte baseres Teatrets Repertoire, de ere uundværlige for Teatret. De vilde, hvis de optraadte i Udlandet, i Norge, Sverige eller Finland, kunne tjene meget mere end her, og det mangedobbelte, hvis de vilde gøre Springet fra Teatret til Varietéen. Allerede nu optræde paa vore Varietéer anden Rangs Skuespillerinder og tredie Rangs Skuespillere for en maanedlig Gage, der er større end den, de paa et Teater kunde tjene en hel Sæson igennem. Men de andre Skuespillere have som sagt kun Middelstandsindtægter, og med den

Forhøjelse af Priserne paa alle Leder og Kanter, der har fundet Sted i København i de senere Aar, Forhøjelse af Husleje og Skatter, Fordyrelse af Levnedsmidler og Børnenes Undervisning, kunne de ikke have mindre i Lønning, hvis der ikke skal skabes et Skuespillerproletariat, der vilde være af det onde. Forfatterhonorarerne tror jeg heller ikke ville kunne bringes synderligt ned. Tilbage for Privatteatrene bliver der saaledes kun at forhøje Billetpriserne. Men af de Grunde, som jeg før søgte at udvikle, er jeg imod en Fordyrelse af Billetpriserne — en Fordyrelse der vil blive endnu mere skæbnsvanger for Privatteatrene end for det kongelige Teater. Det Publikum, som før købte Privatteatrenes dyreste Pladser, vil gaa tilbage til de billigere, og de, der sad paa de billigere, ville i Stedet søge Varietéerne og Biografteatrene. Resultatet vil blive — det føler jeg mig overbevist om — ikke nogen Forhøjelse af Teatrenes Indtægter, men en stor Nedgang i Teaterbesøget. De københavnske Privatteatre arbejde under meget vanskelige Forhold, og ofte har naturligvis den Tanke været fremme hos Direktørerne at skaffe sig forøget Indtægt ved at sætte Billetpriserne op, men de have holdt sig tilbage, fordi denne Vej med Rette forekom dem ufremkommelig, i alt Fald i disse sløje Teatertider. I den før omtalte Adresse fremhæves det, hvorledes Tendensen netop gaar i modsat Retning, hvorledes Kravet om billigere Billetter vokser sig stærkere og stærkere, og hvorledes man i stedse stigende Grad har set sig nødsaget til ved Couponer og Foreningsbilletter at give Publikum billigere Adgang til Teatrene end den normale. Den Forhøjelse af Billetpriserne, som Lovforslaget forudsætter, vil — jeg gentager det — ikke skaffe de københavnske Privatteatre nogen Merindtægt. Og en Merudgift af 10 pCt. af Bruttoindtægten, en Afgift, der ikke en Gang har Karakter af en Stempelskat, ville de københavnske Privatteatre ikke kunne bære.

Den højtærede Finansminister henviste til Udlandet. Jeg kender ganske vist ikke — det maa jeg tilstaa — Teaterforholdene i Breslau og Köln, som han nævnede. Men naar den højtærede Minister omtalte Frankrig, maa jeg gøre opmærksom paa, at Frankrig, som bekendt, er det rigeste Land i Europa. Teaterforholdene i Paris og i København kunne overhovedet ikke sammenlignes — Paris, hvor Tusinder have Raad til at købe Teaterloger til en Pris, som her vilde forekomme fabelagtig, og til hvis Teatre alle Nationer søge. Vi ere